

Městská knihovna v Praze

Ada

Jan Těsnohlídek ml.

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

Půjčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

Zpřístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

Pořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Ada

Jan Těsnohlídek ml.

Znění tohoto textu vychází z díla [Ada](#) tak, jak bylo vydáno v Praze nakladatelstvím JT's v roce 2012. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

---

§

Text díla (Jan Těsnohlídek ml.: Ada), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Neužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 11. 8. 2017.

OBSAH

1)	8
2)	11
3)	15
4)	19
5)	23
6)	29
7)	32
8)	33
9)	35
10).....	38
11).....	39
12).....	41
13).....	44

*Adě, Andymu, Davidovi,
Romče a Vaškovi za to,
jaký byli.*

Ize.

*„Nemizíme beze stopy. Necháváme za sebou vlnu,
která se nikdy úplně nezarovná, trhlinu v čase,
kterou svým životem vytváříme.“*

– Lars Saabye Christensen

1)

Ada jede do Prahy. Jede z Polska deset hodin, aby mohla bejt pár dní v Praze. Ada miluje Prahu. Ada studovala češtinu v Krakově a miluje češtinu a miluje Prahu. Ada jede autobusem, jede vlakem, jede s kamarádkou, spí. Ada jede do Prahy.

Moje kamarádka je kamarádka kamarádky Ady. Moje kamarádka je taky z Polska a taky studovala češtinu v Krakově a teď studuje češtinu v Praze. Moje kamarádka říká, že jsme si posrali život. Posrali jsme si život, říká. Moje kamarádka má pravdu. Sedíme v baru. Pijeme. Kouříme. Posrali jsme si život. Vybrali jsme si špatnou školu, vybrali jsme si obory k ničemu. Nemáme nárok na uplatnění, nemáme šanci dostat někdy práci, za kterou bysme měli tolik peněz, abysme mohli zaplatit sny, který nás od mala učili snít. Ještě nám není třicet, ale všechno už je rozhodnutý. Moje kamarádka říká, že jsme si posrali život, a má pravdu.

Moje kamarádka je kamarádka kamarádky Ady a my se potkáme a budeme spolu.

Kdo je ta Ada? Kdo je ta Ada, ptám se svojí kamarádky. Sedíme v baru, pijeme, kouříme. Dívám se na Adu a je to jako něco, co se chce říct, ale zůstane to někde těsně pod krční jamkou, někde vevnitř, protože nejsou takový slova. Zamiloval jsem se do Ady. Zamiloval jsem se do Ady na první pohled, říkám svojí kamarádce. Jestli může někdo nebo něco dát dohromady můj posranej život, pak je to Ada. Vidím Adu a vidím důvod rozhlídnout se na přechodu. Vidím Adu a vidím důvod zapnout si v autě bezpečnostní pásy. Vidím Adu a vidím důvod, proč přestat pít, přestat kouřit, důvod, proč dát dohromady svůj posranej život. Zamiloval jsem se do Ady, říkám svojí kamarádce. Kdo je ta Ada? Ptám se. Dívám se na Adu a je to jako něco, co se chce říct, ale zůstane to někde

těsně pod krční jamkou, někde vevnitř, protože nejsou takový slova, říkám svojí kamarádce. Jestli může někdo nebo něco dát dohromady můj posranej život, tak je to Ada, říkám svojí kamarádce. Moje kamarádka se směje. Nevěří mi. Nevěří, že by někdo nebo něco někdy mohlo dát dohromady můj posranej život. Známe se moc dlouho a moc dobře, než aby tomu mohla věřit.

Moje kamarádka řekla kamarádce Ady a Adě, že jsem se do Ady zamiloval. Kamarádka se směje, kamarádka Ady se směje, Ada se směje. Není nám dvacet, tohle se nehodí. Není nám dvacet. Z Prahy do Krakova je to deset hodin cesty. A ona má v Krakově byt a práci a já bydlím v Praze a mám práci v Praze. Už nám není dvacet. Vztahů už měla určitě taky dost a myslí si, že to nestojí za to. Nestálo to za to, ale tohle je jiný, tohle je poslední šance, poslední náboj.

Pijeme. Kouříme.

Lesklý oči odrážej světla lustrů. Světla lustrů se lámou o sklenice a topěj se ve sklenicích.

Ada se na mě usmála. Jdu za Adou a Ada se usmívá. Ado! Ado! Ado! Zamiloval jsem se do tebe! Zamiloval jsem se do tebe, přijedu za tebou do Krakova, Ado! Ada se usmívá. Ady kamarádka a moje kamarádka se usmívaj. Možná se spíš smějou, než usmívaj. Nikdo mě nebere vážně. Moc kouříme a pijeme. Ada moc kouří a moc pije. Přijedu za tebou do Krakova, Ado! Není na co čekat. Ada brzo odjede pryč, není na co čekat. Dávám karty na stůl. Ado, zamiloval jsem se do tebe! Můžu za tebou přijet příští víkend do Krakova, Ado? Ada se dívá a nasměje se, ale usmívá a já jsem to nejlepší ve mně, co ještě zbylo, a vím, že tohle je poslední náboj a Ada se usmívá, ale oči má tak smutný, je to asi i její poslední náboj, je to náš poslední náboj, Ado!

Mluvíme, pijeme a kouříme celou noc, až do rána. Ada říká, že za ní klidně můžu přijet do Krakova, jestli budu chtít, ale že moc nevěří tomu, že budu chtít. Já vím, že chtít budu, nic na světě nechci víc, než vidět Adu. Obejmutí, pusa, určitě přijedu, říkám Adě, dobře, uvidíme, říká Ada.

2)

Tejden kouřím a piju a jedinej smysl všem dnům dává to, že se motaj od pondělí k víkendu, k pátku. V pátek vyjždím do Krakova. Jedu deset hodin ve vlaku skoro tisíc kilometrů, abych viděl Adu. Za oknem se mění krajina, mění se počasí, všechno se mění. Je podzim.

Do Krakova přijždím večer. Ada už skončila v práci, čeká na mě na nádraží. Říká, že si myslela, že nepřijedu a že má radost, že jsem přijel. Taky mám radost, že jsem přijel, říkám Adě, a mám radost, že má Ada radost.

Krakov je plnej turistů, jako je Praha plná turistů. Krakov je plnej papeže, jako je Praha plná Karla IV. Jedeme na Kaziměř. Kaziměř v Krakově je jako Žižkov v Praze. Jenom tam místo heren a nonstopů jsou kavárny a bary. Místo cikánů, kterejch se turisté na Žižkově boje, jsou na Kaziměři židi, který si turisté fotěj. Jíme a pijeme, pijeme a pijeme, pijeme a kouříme, kouříme a pijeme. Ada vypráví. Ada je jedináček. Ada bydlí v Krakově sama, v bytě, kterej jí koupili rodiče. Malej byt s malou zahrádkou. Tak akorát pro jednoho, snad i pro dva, co by se snesli. Ada chodí každej den do práce do kanceláře od rána do večera. Ada nechce vztah. Ada měla vztah šest let a předtím a potom měla několik polovztahů a nechce vztah. Ada říká, že je špatná pro vztah, že už na vztahy nevěří, říká, že je těžká holka pro vztah, a já kejvu a beru, co je, beru to, jak to je, beru to. Říkám Adě, že to beru. Pijeme a pijeme, pijeme a kouříme, kouříme moc, ale je pátek, tak co. Chodíme z baru do baru. Pijeme a pijeme. Ada říká, že spolu můžeme spát, ale že to nic neznamená, že nechce vztah. Říkám Adě, že beru všechno, jak to je a že jí miluju, že s ní budu, že s ní chci bejt a že to zvládnou, a Ada říká, že jí všichni kluci říkali, že jí milujou a že s ní budou napořád, že už to slyšela mockrát, že jsou všichni kluci stejný. Ada říká, že tomu nevěří, ale že

má radost, že jsem za ní přijel, má radost, že mluvíme česky. Ada dlouho česky nemluvila. Ada má radost, že jsem za ní přijel, ale nevěří, že by to mohlo fungovat. Nechce vztah. Nechce se o nic snažit, nechce se snažit, aby něco fungovalo. Pijeme a pijeme, pijeme a kouříme a Ada vypráví a je to fajn.

Všechno to nějak půjde, říkám si a říkám to Adě. Věř mi, Ado, říkám. Spolu to všechno nějak zvládneme, Ado. Ada pije a kouří a je jí jedno, co říkám, protože všichni říkají stejné věci a já nejsem jinej, říkám stejné věci, jako jí říkali všichni kluci, říkám věci, jaký se říkají, když začíná vztah, když se dva lidi potkají a chtějí být spolu, a to už zažila asi stokrát. Nejsem jinej, říkám stejné věci, jako jí říkali všichni. Co mám taky říkat? Chtěl bych říct něco, co ještě Ada neslyšela, chtěl bych ji překvapit a chtěl bych překvapit sebe, říct něco, co jsem ještě nikdy neřekl, protože cejtím, co jsem ještě necejtěl, a mrzí mě, že pěkných slov je tak málo a že je všichni znají, že je všichni můžou říkat, že každé může říct miluju tě jen tak, že každé může říct napořád jen tak a že to pak zní tak lacině, že se tomu asi vážně nedá věřit, že se to pak nedá brát vážně.

Sobotní ráno je odpoledne v půl druhý.

Adu bolí hlava. Ada se zlobí, že moc kouří a že moc pije, že to takhle nejde, že to takhle špatně dopadne, že takhle žije posledních pár let, že taky moc piju a kouřím a že se sebou musíme něco dělat. Ada má pravdu. Máš pravdu, Ado, říkám.

Jdeme se projít. Ada bydlí skoro za městem. Kousek je zahrádkářská kolonie, louka a řeka. Je pěkně, i když už je chladno. Kouříme. Ada by chtěla mít pejska. Ada měla pejska, ještě doma u rodičů. Umřel pár let zpátky. Ada by chtěla pejska. Chtěla by ho, aby nebyla sama a aby se měla o koho starat, aby něco dalo jejímu životu řád a smysl. Ada by chtěla pejska, ale říká, že ho mít nemůže, protože by byl chudák, protože ona je pořád v práci. Ada nemá moc ráda lidi. Ada lidem nevěří. Ada

nemá ráda židy, nemá ráda gaye, nemá ráda děti. Ada má ráda svoje rodiče. Chtěl bych, aby měla ráda mě. Visla jako Vltava, fabriky na druhém břehu řeky.

Cigareta jako sebevražda, jako protest. Ze zvyku.

Jedeme do města. Je sobota, Ada nechce bejt doma, nemůžeme bejt doma, co se dá dělat doma. Jedeme do města.

Kaziměř. Bary, bary a bary. Čím víc Ada pije, tím víc nenávidí všechny kluky. Říká, že všichni kluci jsou stejný, že si najdou jiný holky, že je to jasný, že i já si najdu jinou holku, hezčí, mladší, říká, říká, že je stará, že je starší než já a že mi to určitě začne vadit. Říkám Adě, že vím, kolik jí je, a že mi nevádí, že je o pár let starší, říkám Adě, že chci bejt s ní, že ji miluju, ale Ada mluví o stárnutí a o vráskách, o prvních šedivejch vlasech a o tom, že všichni kluci jsou stejný, že si najdu jinou holku, mladší, že dřív nebo pozdějc se to stane, že všichni kluci jsou stejný a já jsem stejnej, jako všichni kluci a čím víc Ada pije a čím víc Ada kouří, říká mi víc zlý věci a čím víc piju a čím víc kouřím, tím víc mě bolí, co Ada říká, protože já jsem tady a chci bejt s ní a nenávidím všechny kluky, který měla Ada přede mnou, nenávidím všechny kluky, kvůli kterejm takhle mluví, a mám chuť jít na záchod, abych to nemusel poslouchat, že jsem stejnej jako všichni ostatní kluci a že Adu určitě opustím, mám chuť jít na záchod a uříznout si tam hlavu, aby Ada věděla, že ji nezradím, že jsem to všechno myslel vážně, že nejsem jako oni, kdo jí tolik ublížili, že jsem s ní, že jsem chtěl bejt doopravdy s ní, že jsem byl s ní a že jsem s ní zůstal, co na tom, že tak krátce.

Budík na dvanáctou, abysme z neděle něco měli. Ada si nepamatuje, co včera říkala, a snad je to tak dobře. Taky bych si to chtěl nepamatovat. Ada říká, že mě má ráda a že je ráda, že jsem přijel.

Ada je sama a já jsem sám. Budeme spolu, ale nebudeme spolu, abysme nebyli sami. Budeme spolu, abysme byli spolu.

Ada říká, že je vážně ráda, že jsem přijel, a ptá se, kdy zase přijedu. Říkám Adě, že ji miluju a že přijedu příští víkend, jestli se jí to hodí. Ada říká, že klidně můžu přijet, že bude ráda, když přijedu, že bude v Krakově.

Cigareta cestou na tramvaj, cigareta cestou na nádraží, cigareta než přijede vlak.

Cesta do Prahy trvá celou věčnost.

3)

Půl osmý ráno. Přijíždím do Prahy. Počasí jako na jaře. Konec podzimu, ale počasí jako na jaře. Bezdomovci se dělej s metařema o snídani a cigára. Nikdo neví, kdo bude mít reflexní vestu zítra.

Ada vstává do práce. Uvaří si kafe, dá si cigaretu, dá si sprchu, namaluje se a půjde na tramvaj. Od devíti do půl šestý bude dělat práci, která ji nebaví, která ji unavuje, která jí bere většinu času života. Cestou z práce si koupí pár piv, aby měla příjemnější večer a líp se jí spalo. Ach Ado, co je tohle za život? Co je tohle za život, Ado? V pátek za tebou zase přijedu, Ado!

K snídani kafe a cigareta. Semaforey ukazují cestu domů. Kouř cigarety ukazuje cestu domů. Cesta domů je cesta do Krakova. Cesta domů vede kamkoliv, kde bude Ada, kde budeme spolu, protože spolu můžeme všechno nějak zvládnout.

Na přechodu vidím pána, co se dívá po autech, který projížděj kolem velkou rychlostí. Magistrála. Pán na přechodu vypadá jako bezdomovec. Vypadá, že si vybírá, pod který auto skočí, komu zkurví den. Vidím ho a vidím sebe, než jsem potkal Adu. Ada je ale jen jedna, ne každéj má takový štěstí. I on někdy možná někoho miloval. Možná dal všechno do toho vztahu, možná, že se zadlužil, aby mohli jet na dovolenou, možná že nechal práce, aby mohli bejt víc spolu, možná že tolik miloval. Možná že se to pak všechno posralo, možná že ho opustila, našla si někoho jinýho, možná že umřela. To se stává. Možná že teď takhle žije, protože se chce zničit. Možná že je to úplně jinak. Nejspíš to bude úplně jinak.

Vzpomínám si na jednoho kluka, kamaráda, co začal chodit s holkou, která fetovala. Věděl, že to může dopadnout špatně, ale věřil, že to je

přesně to ono, to, co má smysl, bejt s ní. Říkal mi, že ji z toho bud' to vytáhne, nebo ho ona stáhne s sebou. S láskou je to jako s pokrem. Když přijdou karty, takový karty, že víš, že tohle je jiný, že tohle je lepší než cokoliv dřív, že tohle je něco, co už se nejspíš nikdy nebude opakovat, jdeš do toho all in. Všechno, nebo nic. Šel do toho all in. Nevím, jak to tenkrát dopadlo.

Pondělí ráno, jako každý jiný ráno. Ado! Ado! Ado! Dny bez tebe jsou jen čekáním na dny s tebou! Začíná další zbytečnej den. Kouř cigarety mě vede špatnou cestou, semaforey ukazujou špatnou cestu. Špatná cesta po špatným městě.

Je to už dávno, co Praha ztratila svoje kouzlo. Utopilo se ve whisky a utopilo se v pivu. Z Prahy zbyly jen hospody a bary. Někdy dřív to snad bylo krásný město. Krásný, rovná se starý, rovná se se spoustou starejch domů. Ale starý domy taky nevydržej věčně. Jeden se opraví, deset se jich nechá spadnout. Domy jsou užitekovej věci. Jako auta, jako oblečení. Někdo je postaví, někdo je koupí, někdo v nich bydlí a časem se rozpadnou, přestanou fungovat, opotřebujou se. Přijedou bagry, vyrostou jeřáby, starý domy odvezou a ze země vytáhnou nový. Časem budou místo starejch domů akvária. Moderní, vhodný, ideální pro tuhle dobu, pro svět, ve kterým žijeme. Praha ted' vypadá jinak než před deseti lety a za deset let bude vypadat jinak než ted'. Starý města jsou krásný pro turisty. Turisti přijedou, sněděj vepřo knedlo zelo, vypijou pivo. Turisti se vyfotěj na Václaváku, vyfotěj se na Karlově mostě, vyfotěj se na Hradě a před Orlojem a zase odjedou. Jejich město je možná taky krásný, rovná se starý, rovná se plný starejch domů, ale oni z něj viděj jen hospody a bary, kam choděj, viděj z něj jen cestu do práce, cestu z práce a cesty na nákupy. Praha pro mě už dávno ztratila svoje kouzlo. Praha je krásná, říkám, protože vím, že je krásná pro turisty. Turisti jako vykřičníky, turisti jako nápisy Praha je krásná. Čím víc turistů, tím krásnější město. Říkám, že Praha je krásná. V Praze je spousta turistů.

Chodím ulicema a myslím na Adu. Ada sedí v práci. Ada kouří o přestávce, kouří o polední pauze, večer bude kouřit cestou domů, kde vypije dvě piva, možná si pustí nějaký film, vykouří pár cigaret a půjde spát. A zítra to samý. Dospělej život. Čím větší vejplata, tím lepší bydlení, tím víc večerů v restauracích, tím větší auto, tím dál na dovolenou. Nemám nic proti tomu. Takhle to funguje. Co jinýho taky dělat? Chodím po ulicích a vidím lidi, který nikoho nepotřebujou. Vidím je a vidím Adu. Ada je jako oni. Nikoho nepotřebuje. Je krásná, může mít, na koho se podívá. Ada říká, že je holka, že je jasný, že jí chtěj všichni šukat. Ada ví, jakej je svět. Ada ví, jak svět funguje. Není jí dvacet. Ada říká, že všichni kluci jsou stejný. Je z jinýho světa, jako spousta lidí, který vidím na ulici. Ada pracuje ve firmě, která má jméno, jaký jsem nikdy neslyšel, na pozici, kterou nedovedu ani vyslovit, natožpak abych věděl, co to znamená. Ada má svůj byt a má dost peněz. Ada nikoho nepotřebuje, stejně jako spousta lidí, který potkávám na ulicích. Dívám se na ně a říkám si, že něco s nima musí bejt v nepořádku, vypadaj tak bezchybně, tak sebevědomě, pěkně oblečený a voněj, choděj, jako by věděli, kam jdou. Přejedený a prázdný, říkám si. Prázdný a přejedený, říkám si. Chtěl bych, aby to tak bylo. Chtěl bych, aby těm všem něco chybělo. Chtěl bych chybět Adě.

Chodím po Praze, chodím po barech. Kouřím a piju. Ada sedí někde v baru, kouří a pije s kamarádkama, s kamarádama. Myslím na to, že jsou holky s modřinama, holky, na který kluci křičej a zle, sprostě jim nadávaj, a říkám si, co by Ada mohla chtít víc než mě? A pak vidím pány v drahým oblečení, ve velkejch autech, vidím holky v kožichách, který jim takový páni koupili, holky, který maj věci, který Adě nikdy nekoupím, který nikdy nebude Ada mít, když bude se mnou, a říkám si, jestli Adě budu stačit, jestli by Ada mohla jednou bejt se mnou šťastná, jestli by jednou chtěla bejt se mnou. Lidi v barech mluvěj, usmívaj se, dívaj se kolem sebe. Dívám se kolem sebe, vidím lidi a něco se změnilo. Dřív stačilo pár drinků a začít se s někým bavit, někoho se dotknout. Ale něco se změnilo. Dřív jsem si myslel, že se do někoho zamiluju, že mi

s někým bude fajn a s někým budu šťastnej. Jenže to bylo špatně. Je to tak, že zamilovat se jde do někoho konkrétního a pak bejt šťastnej s ním. Někdo nemůže bejt kdokoliv. My se nerovná já a kdokoliv. Někdo je Ada. My rovná se Ada a já. Něco se změnilo a Ada je někde daleko, někde v Polsku, a ještě dlouho se nevidíme.

Cestou domů vidím v noční tramvaji u dveří stát mladej pár a je to jejich konec. Jestli ne, tak jejich konec bude brzo. Ta holka je rozhodnutá a ten kluk to může tak akorát oddálit, může jí slíbit všechno na světě, může jí říkat pěkný věci, ale ta holka je rozhodnutá, už to nejde vrátit zpátky. Možná se s ní bude moct ještě naposledy milovat, možná jí ještě bude moct párkrát pohladit, přivonět si k ní, ale už to nebude dlouho trvat a bude konec, to je jasný, já to vidím, všichni kolem to viděj, snad i ten kluk to vidí, nejde s tím nic dělat, ta holka je rozhodnutá. Žetony jsou na stole, sázky jsou uzavřeny, karty jsou na stole, všechno je jasný. Prohrál. Dívám se na ně. Může jim bejt patnáct? Sedmnáct? Možná že jsou ještě mladší? Bavěj se v tramvaji a já si říkám, že takhle to funguje, že takhle je to normální. Naučili se mluvit, naučili se chodit a zavazovat si tkaničky, lhát si a ubližovat se brzo naučej taky.

4)

Jdu na pohřeb.

Já a moje kamarádka jdeme na pohřeb jednoho kamaráda. Hodně kouříme. Dopoledne. Pár panáků nám prospěje. Pár panáků nás dneska udrží ve hře. Tohle je průser, tohle se nemělo stát. Už jsme se z toho vybrečeli a vypili pár dnů zpátky, co se to stalo, co jsme se to dozvěděli. Ale tohle je ten den a všechno je to zase čerstvý. Je to průser, nemělo se to stát. Je to průser a už se to nikdy nevrátí zpátky. Vidíme lidi, který jsme dlouho neviděli, vidíme lidi, který ani neznáme, ale všichni jsme teď spolu, všichni víme, že tohle je průser, že tohle se nemělo stát. Mladý lidi by neměli umírat. Bylo mu dvacet tři a dal si něco, co si neměl dávat. Někdo něco zkusí a je to fajn a někdo něco zkusí a dopadne to špatně. Nebyl jsem u toho, když se to stalo. Jako by na tom záleželo. Jsme na pohřbu. Stalo se, co se stalo, a už s tím nejde nic dělat.

Rakev je zavřená. Jeden kluk jde k mikrofonu. Mluví o našem kamarádovi a mluví dobře. Rodiče našeho kamaráda brečej, jeho sourozenci brečej, brečej jeho kamarádi, jeho poslední holka brečí, brečej jeho bejvalý holky, brečej spolužáci i spolužačky, já a moje kamarádka taky brečíme. Všichni brečej. Mladej a talentovanej kluk. Grafik. Už měl za sebou pár stáží a výstav a teď už neudělá nic. Všechno se podtrhne a sečte. Stalo se, co se stalo, řeklo se, co se řeklo, už ani slovo navíc, už ani jedno pivo. Konec. Už nic dalšího neudělá. Zbyde toho dost, ale.

Pohřby maj svoje pravidla. K rakvi věnce a kytky. Dávám k rakvi plnicí pero a cigaretu. Zbytečný gesto, škoda pera, škoda cigarety. Nějakej pohřebák si to vezme domu. Zbytečný, patetický gesto. Ale pohřby jsou takový. Zbytečný a patetický. Dohrát až do konce svoji roli. Poslední ahoj.

Jdeme na smuteční hostinu s rodinou a pár přáteli. Mamka našeho kamaráda se ptá kluků, co byli u toho, co se stalo. Ptá se všech na to, jaké její syn vlastně byl, jaké to byl člověk, moc ho neznala. Většinou to tak je. Jeden kamarád říká, že to byl skvělejší člověk. Vypráví, vzpomíná. Už má upito. Všichni máme. Uklouzne mu, že byl poslední dobou hodně ve sračkách. Rychle si uvědomí, s kým mluví, kde je, a říká, že byl ale strašně šťastnej, že se měl dobře a bla bla, to co se má říkat mamce, to, co všichni mamkám říkají, aby neměly starost. Skoro by se dalo říct, že teď už není potřeba lhát, ale je to potřeba. Je to potřeba víc než kdy jindy. Je potřeba to dotáhnout až do konce. Všichni to vědějí. Pijeme, kouříme, dáváme si větší pozor.

Babička shání někoho, kdo by si dal zákusek. Babičky jsou asi takový. Moje babička dělala celej život věnce na hroby. Taky ji žádná smrt nerozhodila. Vždycky měla starost hlavně o to, kdo zařídí pohřeb, jak bude vypadat hrob. Na tom záleželo. Na tom, kdo je mrtvej, na tom už nezáleží, ten už se o nic nepostará, s tím už nejde počítat. Dvě holky si s babičkou objednav jahody v čokoládě. Brečej. Celý je to špatně. Celý je to průser, nemělo se to stát. Pijeme a kouříme, bavíme se o práci, o normálních věcech. Už se nedá vrátit, co se stalo. Říkáme, že to byl pěkný pohřeb, a je to podtrženéj výsledek a je správnej. Loučíme se s rodinou, říkáme zbytečný slova, zbytečný slova slyšíme zpátky. Pohřby maj svoje pravidla. Dodržujeme je. Všechno je, jak má bejt. Všechno je tak, jak se hodí, aby to bylo, když už se stalo, co se stalo. Zítra je další všední den. Někdo do práce, někdo do školy. Život jde dál. Pro nás, co jsme se sešli, jo. Snad ještě pár let. Pohřeb jako varování. Nikdy nevíš, co se stane. Loučíme se a je to, jako bysme si říkali, že další může bejt každej z nás. Musíme bejt opatrnější. To je poselství každýho pohřbu.

Cestou domů se stavím ještě v pár barech, dneska je proč pít. Piju a kouřím, myslím na svý přátele, který se na to vykašlali nebo kterejm se něco stalo. Přibejvá jich. ON/OFF. Zapnout, vypnout. Tohle je život. Smrt jako únik. Smrt jako řešení. Jako dlouhodobý řešení dočasnejch

problémů, který člověku přerostou přes hlavu, jak řekla jednou jedný kamarádce její mamka, nějaký čas předtím, než se oběsila. Skočit pod vlak. Lehnout si na koleje v zatáčce se sluchátkama na uších a čekat. Sníst prášky, skočit z okna, ulice jsou plný rozjetých aut, rozjetých tramvají, kuchyň je plná nožů. Možnosti tu jsou. A důvody taky. Na každé cestě do práce se člověk může zabít aspoň pětkrát. Je to jen otázka volby, každé na to má právo, každému podle jeho gusta.

Na Václaváku se krásný mladý holky fotějí se svojíma životními láskama. Smějou se a jsou šťastní, jsou na výletě a všechno je v pořádku. Krásný mladý holky a jejich životní lásky nemusí nic zajímat. Zajímají se o ně pánové kolem padesátky. Pánové, kterých životy se počítají na auta, na byty, na vydělané peníze. Ty pánové by se těch krásnejších, bezstarostnejších, voňavejších holek rádi dotkli. Dali by všechno, aby se jich mohli dotknout, protože tohle je ulice, tohle není bordel a tyhle holky se smějou doopravdy, mluvě doopravdy, doopravdy jsou šťastní, tohle není jen tak, tohle není přetvářka, divadlo za peníze. Chtěli by se jich dotknout, ale nedotknou. Dneska večer je všechno v pořádku. Krásný mladý holky se budou procházet po Praze s krásnejšíma mladejma klukama, svojíma životními láskama, a pít a pak se milovat. Tyhle krásný mladý holky jsou nedotknutelné. Jsou nedotknutelné, protože jsou šťastné. A pánové kolem padesátky, který nejsou o moc jiný než tátové všech těch krásnejších mladejších kluků a holek, půjdou do bordelů, za krásnejšíma mladejma holkama, který nemají takový táty. Dneska večer je všechno v pořádku, říkám si.

Doma si otevřu dvanáctiletou whisky. Ještě donedávna byla tohle jediná láska. Nevěř ničemu, co nemá korek. Něco leží dvanáct let v jednom sudu a pak je to tady, u mě na stole a jenom pro mě. Je to za peníze, ale všechno je za peníze. Nebejt peněz, nikdy bych nepil a nekouřil s Adou, nikdy bych nejel do Krakova. Piju whisky a její příběh je krásnej a dojemnej. Nechávám se dojímat a piju a kouřím doutník a tohle byla donedávna moje jediná láska, ale teď je tady Ada a všechnu whisky bych

vyměnil za Adu a všechny whisky, co jsem kdy vypil, bych nevypil, kdybych místo toho mohl potkat Adu dřív, kdybych mohl bejt s Adou víc. Ani tuhle whisky bych nepil, kdybych byl teď s Adou.

Piju a kouřím, kouřím a piju. Myslím na Adu, myslím na to, že musíme dát dohromady naše posraný životy. Myslím na to, že tohle je poslední náboj, že už jsme unavený. Já rozhodně jsem. Chci normální, klidnej život. Chci utýct, chci utýct za Adou. Píšu Adě, že ji miluju. Píšu Adě, že mi chybí. Už aby byl pátek, píšu Adě. Ada už asi spí.

5)

Praha, Pardubice, Olomouc, Ostrava, Těšín.

Těšín. Půl hodiny pěšky z vlakového nádraží na český straně na autobusový nádraží na polský straně. Hranice. Hranice jsou už jen cedule. Hranice nejsou. Hranice nejsou potřeba. Hranice už není potřeba hlídat. Hranice jsou v lidech. Hranice jsou polština a papež, hranice jsou židi a pivo bez pěny. Česká vlajka vypadá jako polská, když se párkrát omotá kolem stožáru.

Přijíždím do Krakova za Adou. Přijíždím do Krakova za Adou, jako spousta kluků přede mnou. Píšu, přijedu za tebou do Krakova, Ado! Přijedu za tebou! Jako Adě psali kluci přede mnou, jen snad přiletěli, přijeli v jiné čas, pak stejný bary, stejný jídla, stejný místa, Krakov. Snad pro Adu nejsem než další z kluků, který psali, že za ní přijedou. Přál bych si, aby mě Ada brala vážně, aby mě brala jinak než ty všechny přede mnou. Jak by ale mohla?

Ada říká, že moc kouřila a že moc pila a že už je na to stará, říkám, že není stará, nejsi stará, Ado. Ada říká, že stará je, ale že to je jedno, že každopádně to takhle dál nejde, a já říkám, že vím, že jsem taky hodně kouřil a moc pil a že to takhle dál nejde, ale že to spolu zvládneme, že může být fajn i bez toho. Ada říká, že jo, a jedeme do města.

Krakov. Chodíme po barech, pijeme a jíme a kouříme a Ada vypráví a já si představuju všechny ty restaurace, který zavřeli dřív, než jsme se poznali, a kde trávila víc času, než trávíme spolu. Kavárny, který zrušili, kina, který přestavěli na nákupní centra, domy, který zbořili, kluby, který vyhořely, než jsme se stačili poznat. Poslouchám Adu, její vzpomínky a příběhy, do kterých nepatřím a nikdy patřit nebudu. Věci, který se

nezměněj, věci, který se už nikdy nebudou opakovat. Ada prožila důležitý, krásný chvíle na místech, který nikdy neuvidím, na místech, který už třeba ani neexistují. Ada cejtla věci, který se mnou dost možná nikdy cejtit nebude, s jinejma klukama. Dost možná, že tohle všechno už je pro ni jen zapomínání, snažení se o něco jako, náplasti na bolavý vzpomínky z doby, kdy ji ještě mohlo doopravdy něco zranit, kdy ji ještě mohlo něco doopravdy bolet.

Říká se, že jsme i to, co jsme ztratili. Občas mi přijde, že spousta lidí jsou už jen to, co ztratili, že už všechno skončilo a nic nezačíná a snad oni ani nechtějí, aby začalo. Přál bych si, abysme mohli na všechno zapomenout a bejt prostě spolu. Tlustá čára za tím vším a novej začátek. Bez strachu, bez předsudků. Některý přání nejdou splnit.

Ada pije moc a zlobí se na mě. Říká, že chce bejt sama, že nechce vztah, že všichni kluci jsou stejný. Ada se opakuje, pije a kouří, křičí a brečí a všechno to zase stejně bolí, taxík domů, ráno se Ada ptá, co mi říkala a říká, že ji to mrzí, a já věřím, že ji to mrzí. Říká, že dneska nebudeme tolik pít a kouřit, že je to špatný, že to takhle nejde, že na mě nechce bejt zlá, že si to nezasloužím, že bych ji měl radši nechat, najít si jinou holku, hezčí, mladší. Říkám Adě, že je všechno v pořádku, že jsem s ní, že ji miluju. Další ráno jako další začátek. Něco sníme a jedeme do města.

Jíme a pijeme a kouříme a je to fajn. Snažíme se. Chodíme po městě a Krakov je krásnej. Poznávám nový ulice, vidím nový místa, vidím parky, stromy a řeku a všechno je to nový a opravdový a já vím, že je všechno správně, že všechno nějak půjde, že je dobře, že jsem tady, že je dobře, že jsme spolu. Něco koupíme, potkáme pár přátel Ady a pijeme a kouříme a je to fajn. Snažíme se.

Pak už je toho ale moc a měli bysme jet radši domů, protože Ada o sobě zase neví a chodíme do klubů a vidíme lidi a lidi se na Adu dívaj, jako že ji

znaj, cizí kluci zdravěj Adu a Ada zdraví cizí kluky a cizí kluci se dívaj na Adu a usmívaj se, jako že oni věděj, a pak se dívaj na mě, jako že já nevím, a pijeme a kouříme a já říkám Adě, že už bysme možná měli jet domů, že není potřeba tolik pít, že sama říkala, že to není potřeba, že sama říkala, že dneska nebudeme tolik pít. Ale Ada říká, že je taková, že chce bejt taková a že jestli se mi to nelíbí, tak ať ji nechám, a je to jiná Ada, než jakou znám, je to cizí člověk, říká věci, který mě bolejí, a ví to a chce to tak, snad zkouší, co vydržím, a já si říkám, jak tohle všechno asi dopadne, jak tohle všechno skončí, kolik asi vydržím, kolik jde vydržet, a všichni kolem kouřej a pijou a smějou se a já si říkám, že tohle město je strašně odpornej, že není v ničem lepší než Praha, že v Praze aspoň znám nějaký lidi, že v Praze se aspoň domluví, ale tady všichni mluvěj cizí řečí, který trochu rozumím, ale nedovedu mluvit, jsem tady cizí a tohle město je odpornej a není v ničem jiný, v ničem lepší než Praha, taky nemá žádný kouzlo, říkám si, říkám si, že Krakov nemá ani trochu kouzla, že je to jen cizí město plný starejch domů. Piju a kouřím, kouřím a piju, dívám se kolem sebe a říkám si, že tohle město zapomněli vybombardovat, že prarodiče všech těchhle lidí měli postavit ke zdi a postřílet, že prarodiče všech těchhle lidí měli umřít v koncentračních táborech.

Jedeme domů a Ada se pořád zlobí, že jsem přijel a že jí říkám, aby tolik nepila, když chce pít, že jí nikdo nebude říkat, co má dělat, a já říkám, že dobře, ale nic není dobře.

Hádáme se o blbosti a cejtíme se špatně oba dva, jsme unavený hádáním se o blbosti. Nic se neděje, ale nedovedu věřit, že mě má Ada ráda, když mi pořád dokola vyčítá věci, za který nemůžu. Nedovedu věřit, že se vážně nic neděje, i když se vlastně nic neděje. Nic novýho. Snad se nic neděje, říkám si. Snad je všechno v pořádku, říkám si.

Přijíždíme z města, Ada si dá sprchu a jde spát. Ada spí a já nemůžu spát, když se tolik hádáme. Dost možná, že tohle může bejt naše poslední noc, dost možná se se mnou zítra už Ada nebude chtít bavit, řekne, že ji to

mrzí, ale že takhle to nechce. Namísto promiň řekne to, co říkala celej večer, že nechce vztah, že nechtěla vztah, že jí bylo líp, když byla sama a nikdo na ni nedával pozor a nikdo jí neříkal, aby tolik nepila. Řekne, že jí to mrzí, ale že takhle to dál nejde, že takhle to nechtěla, že je konec, že můžeme bejt přátelé, ale ať jedu domů, že chce bejt sama, to se klidně může stát. Ležím vedle Ady a nemůžu spát. Jdu si zakouřit na zahrádku. Kouřím. Dívám se na baráky kolem. Je ticho. Jdu se projít k řece.

Je sníh a zima. Dívám se na řeku a dívám se kolem sebe. Chtěl bych udělat něco správně. Chtěl bych bejt člověk, kterýho by Ada mohla mít ráda, i když pije. Chtěl bych bejt někdo jinej, lepší, kvůli komu by Adě stálo za to se snažit. Chtěl bych bejt někdo jinej. Chtěl bych bejt rybář, co řek mamce, aby se neutopila, a ona ho poslechla, i když bylo všechno špatně, protože se všechno posralo, zůstala s náma sama a člověk, do kterýho se zamilovala, ještě když byla dítě, člověk, kterýho si vzala, člověk, se kterým prožila celej život, člověk, se kterým měla tři děti, se na ni vykašlal, kvůli paní, co byla o deset let mladší než ona. Možná, že má Ada pravdu a všichni kluci jsou stejný. Snad ale pravdu nemá. Snad nejsem takovej. Nechci bejt takovej.

Lidi přežili válku, přežijou i zradu, nevěru, rozvod po dvaceti letech, nůž do zad od nejbližšího člověka na světě. Lidi přežili válku a přežijou horší věci, než žít sedmdesát let na jednom sídlišti, než pracovat padesát let v jednom skladu. Lidi přežijou. Jenom kolik z nich bude ještě někdy klidně spát, kolik z nich bude moct říkat miluju tě a nemyslet při tom na to, že se všechno jen opakuje. Kolik z nich bude moct brát jakýkoliv slova vážně a věřit, že to, co je, se neposere. Život jako hledání náplastí. Zalepený díry nejsou než zalepený díry.

Jdu zpátky za Adou, za cizím člověkem, kterej se na mě zlobí. Za Adou, která se na mě zlobí za to, že jsem za ní přijel, za to, že o ni mám starost. Snad bude ráno lepší, snad bude zase všechno v pořádku.

Ráno Ada říká, že bych ji měl radši nechat, že je stará, že to s ní budu mít těžký, ale že je ráda, že jsem přijel. Omlouvá se mi. Říká, že bude míň pít a míň kouřit, protože nechce mít rakovinu. Ada se bojí, že i já budu mít rakovinu. To se může stát. Najdou nějaký sračky v mojí krvi, řeknou mi, že dva roky života. Řeknou, že sotva tři měsíce, že se na to přišlo moc pozdě, že je jim to líto, řeknou, že nějaký léky, že nemocnice, to se může stát. Řeknou to Adě, že v její krvi jsou nějaký sračky, že rok, nanejvýš dva. Co pak budeme dělat? Co budeme dělat? Co jsme dělali, co jsme chtěli dělat, co chceme dělat a co z toho pak ještě stihneme? Co stihneme za dva roky? Za rok, za měsíc? Za čas, kterej nám doktoři vyměřej? Snad to bude za to, co jsme dělali. Snad, že jsme se měli moc dobře a zvykli si na to. Na ozařování párkrát do tejdne, rovná se jasnýmu programu na poslední měsíce. Nacpou do nás co nejvíc léků, abysme vydrželi co nejdýl, aby měli všichni dost času nás litovat, dost času se s náma rozloučit. Jasnej program na poslední měsíce. Najdou nějaký sračky v krvi. To se může stát, může se to stát každej den.

Nebudeme tolik pít a nebudeme tolik kouřit, říkáme, protože když budu moc kouřit, když budu moc pít, nebude to jen proti mně, bude to i proti Adě, bude to proti nám. Budu se snažit. Budeme se snažit, říkáme a celej den nepijeme a skoro celej den nekouříme, díváme se na filmy a je to fajn. Ada říká pohlad' mě, Ada říká miluju tě, Ada říká, že mě miluje nad všechny vesmíry, říká, že i kdyby nějakej vesmír přibyl, tak že mě bude milovat i nad něj, a já říkám Adě, že ji miluju úplně stejně a všechno zase dává smysl, všechno nějak půjde, věřím, že to všechno nějak půjde.

Večer jedu na autobus. Tři hodiny z Krakova do Těšína.

V Těšíně čekám na noční vlak. V Těšíně nikde nikdo. Od dvanácti do dvou do rána z neděle na pondělí. Herna-bar non-stop. Dvě kafe, dvě whisky. Spoustu cigaret. Pár hráčů tiše, trpělivě prohrává svoje vejplaty. Barman se s jedním chlápkiem baví o tenisu. Nejnovější automaty blikaj jako o život. Starší automaty bii kaj, jako by jim život docházel. Ty nej-

starší jenom svítěj. Jestli je peklo, určitě vypadá nějak takhle. Kdyby nebyla Ada, skončil bych na nějakým takovým místě, nějak takhle bych vypadal. Kdyby nebyla Ada, nebylo by proč odsud vůbec odcházet.

Ve vlaku se na sebe zlobím, že pořád tolik kouřím a piju. Jestli jednou budu mít rakovinu, budu si moct říct, že je to přesně to, co jsem celý život chtěl, že je to přesně to, o co jsem celý život usiloval.

6)

Dny v Praze jsou všechny stejny. Šedivý a plný smutnejch lidí. Piju a kouřím a kouřím a piju. Věci se dějou. Zatímco spím, mění se svět. Zatímco piju a kouřím, zatímco jím, zatímco jsem na záchodě, dávám si sprchu, mění se svět. Někdo postavil dům, někdo někoho zastřelil, někdo někomu řek něco, co bylo důležitý. Všechno se děje. Chce se mi věřit, že všechno nějak dobře dopadne, že všechno má nějakej smysl, nebo že to nějakej smysl mít bude.

Dny v Krakově jsou taky všechny stejny. Někdy je to krásný, tak krásný, že vím, že nikdy nebylo tak dobře, že nikdy nebylo nic víc správně než teď.

Jindy je to na uříznutí si hlavy, Ada je hysterická, mluví o svejch bejvalejch klukách, říká, že všichni kluci jsou stejny, že nechce vztah, že jí stejně určitě opustím, že si najdu jinou holku, mladší a hezčí, že nechce vztah, že nevěří na vztahy, že jsem za ní neměl jezdit, že se nehodí pro vztah, že je, jaká je, a že nebude jiná, opakuje se. Ale i když to bolí, jde to přejít. Na to všechno zapomeneme, na to všechno zapomenu a nebudu myslet, protože někde za tím vším zlým je Ada, která říká, že mě miluje, která říká, že je se mnou šťastná, že si dovede představit, že spolu jednou budeme bydlet, že si dovede představit, že spolu budeme mít pejska a třeba jednou i děti. Někde za tím vším zlým je Ada, která mi zachraňuje život, která dává mému životu smysl a tohle má smysl, tohle je poslední náboj. Tohle, nebo nic. All in. Koho by taky bavilo začínat pořád znova. Pořád dokola malý vítězství a velký prohry, pořád dokola to samý. All in. Žetony jsou na stole. Všechny poslední žetony. To zlý jde přejít, říkám si. Až tohle nepůjde přejít, takto bude konec. Konec konec. Opravdickej konec, protože kdyby to nebyl opravdickej

konec, byl by to jen další zbytečný krok vedle a tohle není zbytečný krok vedle. Tohle je poslední náboj, all in, všechno to špatný jde přejít.

Jeden den jsem otevřel šuplík, kterej jsem neměl otvírat. Šuplík plnej fotek. Starejch i čerstvějších příběhů. Ada doma u rodičů. Ada se svým psem, co umřel pár let zpátky, malá Ada na zahradě u babičky, Ada s kamarádkama, se kterýma se už možná ani nevidá, Ada v tanečních, Ada s maturitním vysvědčením, Ada s magisterským diplomem, Ada s pracovním kolektivem, Ada, Ada, Ada. Ada se svým bývalým přítelem u moře, Ada v plavkách, Ada se svým bývalým přítelem na horách, v restauracích, Ada se svým bývalým přítelem ve městech, kde jsem nikdy nebyl a kam se možná ani nikdy nepodívám, Ada v Praze, v mém městě, na šlapadle, na Karlově mostě, u koně na Václaváku, pod orlojem. Ada se svým bývalým přítelem na letišti, Ada se svým bývalým přítelem v hotelových pokojích. Ada se na fotkách směje, Ada se objímá se svým bývalým přítelem, líbají se. Ada, Ada, Ada. Bezstarostná, šťastná Ada o spoustu let mladší. Ada, kterou jsem neznal, Ada, kterou neznám a nepoznám, a stejně je to Ada. Fotky s klukama, který asi nebyli tak důležitý, fotky z výletů, fotky od moře, fotky z večerí, z koncertů, z bytů a hotelů, objetí a pusy, fotky a fotky, Ada. Jeden život v jednom šuplíku. Nikdy jsem ho neměl otvírat, to je jasný. A vůbec jsem si ty fotky neměl prohlížet. Není to fér. Není fér, že oni byli ze Španělska, Itálie a já jsem z Vysočiny, protože lesy, kopce a rybníky nemůžou obstát proti palmám, plážím a moři. Aspoň na fotkách určitě ne.

Myslím na to, že Ada možná nevzpomíná jen na svoje bývalý kluky, že možná myslí spíš na sebe, na to, jaká byla, na to, že byla mladší, na to, že tenkrát věcem víc věřila, že dřív pro ni měly slova větší váhu. Vyčítá mi, že se dřív měla líp, že všechno bylo dřív lepší, ale nejde jí o to, že ti kluci byli lepší. Snad dřív byla lepší Ada, snad se víc snažila, snad jí to chybí, snad dřív měla víc ráda lidi a snad měla i víc ráda sebe. Možná lituje toho, že dřív ještě studovala, že mohla víc cestovat, že nemusela

chodit do práce. Chtěl bych, aby se se mnou Ada měla dobře. Chtěl bych, abysme mohli odjet někam daleko. Chtěl bych, abysme s Adou měli spoustu fotek. Chtěl bych, aby byla Ada šťastná.

Ada nemůže za to, co se jí stalo. Zjistit nevěru po šesti letech vztahu, přijít o takovou část života. Nikdy se mi to nestalo, nic takovýho jsem nezažil, nevím, jaký to je, ale musí to bejt hrozný, a Ada za to nemůže. Ada nemůže za to, jaká je, nemůže za to, co se jí stalo, za věci, co má v hlavě. Přál bych si, aby časem ještě měla pocit, že má smysl bejt s někým. Přál bych si, aby časem měla pocit, že má smysl bejt se mnou. Všechno má ale svůj čas, to je jasný.

7)

Ady babička umřela.

Je to víkend, jako každéj jinej, ale není jako každéj jinej. Ady babička umřela. Ada sedí na zemi, mluví s tátou, táta jí říká, že její babička umřela. Ada brečí, Ada říká tátovi, že nám právě vaří oběd a že je ok. Ada není ok. Ada brečí. Oběd dovařím já. Říkám Adě, že jsem s ní, říkám, že mě to mrzí, moc mě to mrzí, Ado. Objímám Adu. Jdu na nákup. Budeme pít, hodí se pít.

Pijeme. Pijeme a kouříme.

Ada mluví o svojí babičce, o tom, jak k ní na vesnici jezdila na prázdniny, jak tam začínala s kouřením. Kouříme. Mluvíme o smrti. Pijeme. Lidi jsou a nejsou a už nemůžou nic říct, nic udělat. Už nejsou a už se nikdy nevrátěj, už nikdy nebudou. Smrt je divná věc. S mrtvejma se nepočítá. Nepřijdou na oběd, nepůjčej ti peníze, neporaděj ti. Můžeš si na ně občas vzpomenout, můžeš zapálit svíčku na hrobě, ale to jsi jen ty, tvoje gesta. Kdo umřel, ten ti nepoděkuje. Smrt je divná věc.

Je neděle. Je neděle a my pijeme a kouříme, jako kdyby byl pátek. Jdu do obchodu pro další piva, pro další cigarety. Udělám pro Adu všechno na světě v těch pár hodinách, než budu muset odjet do Prahy, a čas letí a já jedu tramvají na autobus, loučím se s Adou a Ada jde zítra do práce a všechno bude jako každý jiný pondělí. Ale dneska, v neděli, bude Ada sama doma, sama pít, jako každou jinou neděli. Ale bude pít se smrtí, proti smrti a bude sama a tak by to nemělo bejt. Říkám Adě, že jsem s ní, jsem s tebou, Ado, jsem s tebou, říkám jí. Říkám jí to pořád a pořád je to pravda, ale pak je neděle jako tahle a já říkám, co je pravda, říkám, co je nejvíc pravda, ale pravda to není. Ada je sama, Ada bude dneska večer moc sama a já s tím nemůžu nic dělat.

8)

Ada jede na Vysočinu. Budeme na Vysočině na Silvestr a pak pojedeme na pár dní do Prahy. Ada přijela na Vysočinu. Ada se bavila s mojí mamkou a jejím přítelem, mluvila s mýma sestrama. Adě se Vysočina moc líbí a Ada se moc líbí na Vysočině. Ada je upravená, je rozumná, je dospělá a pěkně mluví česky. Ada říká, že Vysočina je jako z pohádky, jako v pohádce a já mám radost, že se Adě na Vysočině líbí a všechny těší, že se Adě na Vysočině líbí.

Ada říká, že Vysočina je jako z pohádky, jako v pohádce. Adě se na Vysočině líbí. Líbí se jí náš pes, naše kočky, slepice, líbí se jí zahrada, potok a les. Adě se na Vysočině líbí, ale co se dá na Vysočině dělat? Sedíme doma, válíme se v posteli, kouříme na balkóně.

Ráno Adě zimní slunce vplítá prsty do vlasů. Ada spí a spí. Adu bolejí záda. Ada se nudí. Viděla psa a kočky a slepice, viděla les a potok za domem. Není tu co dělat.

Jdeme na procházku. Jdeme sněhem na procházku k zamrzlému rybníku. Ukazuju Adě místa, kam jsem chodil celý život, místa, kde jsem vyrůstal, vzpomínám si na starý příběhy, který jsem už skoro zapomněl. Ada se nudí. Ada říká, co budeme dělat? Říká, co se tu dá dělat? Můžeme chodit na procházky, válet se v posteli, můžeme hrát nějaký hry a kouřit na balkóně, Ado. Ale Ada je zklamaná. Ada říká, že je na Vysočině krásně, ale je tu krásně jenom na den nebo na dva. Spíš na jeden. Ada se chce bavit. Ada chce víc pít a víc kouřit a to se doma nehodí.

Ada má ráda Prahu. Ada by chtěla do Prahy, kde budou ohňostroje a lidi, bary otevřené až do rána. Na Vysočině jsou jen sousedi a prskavky. Vysočina není Praha. Ale nějak to zvládneme.

Říká se, že jak na Novej rok, tak po celej rok. Říkáme, že od Novýho roku přestaneme kouřit. Připijíme si šampaňským před barákem se sousedama, přejeme si šťastnej novej rok, přejeme si, abysme se zase za rok všichni v pořádku sešli. My s Adou si dáváme pusy a říkáme si, že bysme si měli zapálit. Zapálíme si. Kouříme a Ada je trochu smutná. Dost možná, že vzpomíná na všechny Silvestry předtím. Dost možná Ada myslí na to, že tohle je nejhorší, nejnudnější Silvestr, jakej kdy zažila. Dost možná, že to tak je. Kouříme. Snažím se na to nemyslet. Je fajn. Jsme spolu. Jsme spolu a brzo pojedeme do Prahy, kam se Ada těší. Taky se těším. Těším se, že bude mít Ada radost.

9)

Jedeme do Prahy. Je to jenom pár hodin. Ada se těší, Adu přestaly bolet záda. Ada mluví o tom, kam všude se musíme jít podívat. Všude se půjdeme podívat, Ado, říkám a Ada má radost.

Přijíždíme do večerní, zasněžený Prahy. Jdeme se najíst a jdeme se napít a pijeme a kouříme a Ada má radost, líbí se jí v Praze, že se může ve všech barech kouřit a chutná jí pivo. Ada říká, že by chtěla žít v Praze. Ada říká, že by chtěla žít v Praze, ale že už to nejde, že má byt v Krakově a že má práci v Krakově, a já říkám, že Praha je krásná, ale když tady člověk žije, tak že ztratí svoje kouzlo, že je to město jako každý jiný. Ada nesouhlasí, Ada Prahu miluje. Chodíme po městě a já jsem rád, že bydlím v Praze.

V Praze je to jako v Krakově. Žižkov jako Kaziměř, Vltava jako Visla, krásný starý domy, turisti. Pijeme a kouříme a někdy je to fajn, mluvíme o tom, jak je svět na hovno, jak jsou média na hovno, jak na hovno je politika a rozumíme si.

Jindy, když pijeme moc, tak Ada křičí a brečí a vypadá to, že křičí do prázdna. Křičí na mě kvůli věcem, kterým nerozumím, za který nemůžu. Vůbec to nedává smysl. Křičí na někoho někde daleko a to, co dělá, je víc, než co kdy dělala. Je to důležitý. Je to zásadní. Hodně to znamená. Skoro by se dalo říct, že to znamená všechno. Znamená to všechno a mě se to vůbec netýká, je to o někom a kvůli někomu, kdo tady není. Snad si Ada vzpomíná na to, že tyhle ulice procházela, když byla mladší, že je procházela s někým jiným, a i když jsme v Praze, tak když Ada pije, nejradši by byla kdekoliv jinde, dělala cokoli jiného s kýmkoliv jiným, ale vím, že kdyby byla kdekoliv jinde, dělala cokoli jiného s kýmkoliv jiným, byla by stejně úplně stejně nespokojená, jako

je teď, když jsme spolu v Praze, pijeme a kouříme. Snažím se Adě vysvětlit, že jsem s ní. Jsem s tebou Ado, jsem s tebou, nejsem proti tobě, říkám Adě, ale Ada tady není. Ada tady je a není tady. Ada tady bude až zítra ráno, nebo spíš odpoledne, až se vzbudí. Adu bude bolet hlava, bude se ptát, co říkala, bude se za to omlouvat, bude říkat, že ji to mrzí a všechno bude zase v pořádku. Snad se půjdeme někam projít, snad nebudeme pít tolik.

Myslím na to, že to není fér. Na to, že všichni, kdo byli s Adou přede mnou, měli Adu mladší, Adu, která udělala všechno na světě, aby byli šťastný, aby jim bylo s Adou dobře. Ada se dřív snažila. Ada dělala věci, který dělaj mladý holky pro svoje kluky, který snad ani nevěděj, co dostávají, a většina z nich si to ani nezaslouží. Ada dělala věci, který už nikdy dělat nebude, protože už pro nikoho nikdy nic neudělá. Ada už bude dělat jen to, na co bude mít náladu a jenom když na to bude mít náladu, a nic víc, nic navíc. Nic, říká Ada. Říkám Adě, že dobře a že to chápu, ale není to fér, není to vůbec fér. Není to moc fér, říkám Adě a Ada říká, že jak se mi to nelíbí, tak ji můžu nechat, že je taková, že jiná nebude.

Další den je stejnej jako ten předtím a ten další taky. Ada jede domů do Krakova. Jede deset hodin vlakem a autobusem skoro tisíc kilometrů domů.

Jdu ven se svojí kamarádkou, s kamarádkou kamarádky Ady. Moje kamarádka říká, že to není normální, že vypadám strašně. Vypadáš strašně, říká. Strašně strašně, říká. Říkám svojí kamarádce, že jsem v pořádku, že je to všechno v pořádku, ale vím, že to není v pořádku, a moje kamarádka to ví taky, říká, že co to je za vztah, že přeci Ada je dospělá, že by se neměla chovat takhle, že když jsme spolu, měli bysme bejt spolu a že to vypadá, že Ada má v hlavě pořád svoje bývalý vztahy a že se mnou je jen tak a že nechápe, proč to dělá, a jestli chápe, proč to dělá ona, tak nechápe, proč to dělám já, proč pořád jezdím do Krakova, jen abych poslouchal

nějaký výčitky. Říkám svojí kamarádce, kamarádce kamarádky Ady, že to není tak jednoduchý. Pijeme a kouříme a já říkám svojí kamarádce, že Adu chápu a že za to Ada nemůže, že je taková. Říkám svojí kamarádce, že to všechno nějak půjde, že to bude lepší, říkám jí, že tohle je all in a že to určitě nějak půjde, nějak to půjde, říkám jí, bude líp, říkám jí. Říkám svojí kamarádce, že Adu miluju, a moje kamarádka říká, že od začátku říkala, že to špatně dopadne, že mě vidí a že vypadám nejhůř, jak mě kdy viděla vypadat, že jestli to takhle půjde dál, brzo si uříznu hlavu, a já vím, že má pravdu, ale říkám, že nemá pravdu. Nemáš pravdu, vážně, vážně nemáš pravdu, říkám, a sám bych tomu chtěl věřit a chtěl bych, aby tomu věřila moje kamarádka, kamarádka kamarádky Ady, ale známe se moc dobře, moc dlouho a oba víme, že tomu nevěří ani jeden z nás.

10)

Dny v Praze jsou všechny stejny. Šedivý a plný smutnejch lidí. Je zima. Piju a kouřím a kouřím a piju a věci se dějou. Zatímco spím, mění se svět. Zatímco piju a kouřím, zatímco jím, zatímco jsem na záchodě, dávám si sprchu, mění se svět. Někdo upek chleba, někdo někde daleko někoho zastřelil, někdo někomu řek něco, co bylo důležitý. Všechno se děje. Chce se mi věřit, že všechno nějak dobře dopadne, že všechno má nějaký smysl.

Dny v Krakově jsou taky všechny stejny. Studený, zasněžený. Někdy je to krásný, tak krásný, že vím, že nikdy nebylo tak dobře, že nikdy nebylo nic víc správně než teď. Jindy je to na urážnutí si hlavy, Ada je hysterická, mluví o svejch bejvalejch klukách, říká, že všichni kluci jsou stejny, že nechce vztah, říká, že nechtěla vztah, že jí bylo líp, když byla sama.

Když mluvím, Ada říká, že moc mluvím. Nemluvím a Ada se ptá, proč nemluvím, ptá se, jestli si už nemáme co říct. Píšu Adě a Ada se zlobí, že jí píšu moc, a zlobí se, když jí nepíšu. Řeknu Adě, že ji miluju, a ona říká, že ví, že ji miluju, že jí to říkám pořád, že jí to nemusím říkat pořád, a když jí to neříkám, ptá se, jestli ji ještě miluju. Adě na mně občas vadí snad úplně všechno a já se jí ptám, proč je se mnou, proč takhle mluví, říkám jí, že to není fér, že mi přijde, že nikdy neudělám nic dobře, a ona říká, že ať ji nechám, když se mi to nelíbí, a já říkám, že dobře, říkám, že nic neříkám, že je všechno v pořádku, protože vím, věřím, že jednou bude nějak líp, že takhle to přeci nemůže bejt pořád, že mě Ada přeci musí mít taky trochu ráda, že si snad taky občas vzpomene, když nejsem v Krakově, když jsem v Praze, skoro tisíc kilometrů daleko, tak si snad občas vzpomene, že mě má a snad jí to aspoň občas přijde fajn, mě mít. Přál bych si, aby to tak bylo. Aspoň občas.

Dny se ztrácej jako ponožky v pračce. Všechno se děje a nic se neděje a je to vyčerpávající.

11)

Další cesta do Krakova. Přes tejdén moc pití, moc kouření a zbytečný hádání se s Adou o hlouposti.

Všechno je na hovno, všechno se posírá, píšu kamarádovi, kterej to dobře ví. Píše mi, že dobře ví, že je všechno na hovno a že se všechno posírá, ale že bude líp, že brzo přijde jaro. Brzo přijde jaro a zase nás zachrání, píše mi, a já bych chtěl, aby měl pravdu, aby přišlo jaro a zachránilo nás.

Jaro přišlo ten víkend. Byl jsem u Ady v Krakově a bylo krásně. Chodili jsme po městě a byli zamilovaný, fotili jsme se před každým domem jako turisté, nakupovali a dávali si pusy a Ada říkala, že mě miluje, a já říkal Adě, že miluju ji, a pili jsme pivo a jedli a bylo to pěkný a samozřejmý, jako by všechny dny předtím byly jen čekáním na tyhle dny. Kdyby šlo žít jeden den pořád dokola, byla by to ta neděle a bylo by to bez váhání a vím, že bych toho nikdy nelitoval. Seděli jsme na zahrádce a kouřili. Ada se usmívala, mluvila o kytkách, který jí na zahradě kvetly minulý jaro, mluvila o kytkách, který zasadí letos, který letos zasadíme, a bylo pěkně a bylo teplo a my jsme byli spolu.

Pojedu do Prahy až v pondělí ráno, říkám Adě a Ada má radost. Pár piv ve městě, pár cigaret, brzo domů. Ležíme v posteli. Objímáme se, usínáme. Hladím Adu po vlasech, Ada vrní jako kotě. Ležíme spolu v posteli, usínáme a já si říkám, že kdyby to takhle bylo napořád, kéž by to takhle bylo napořád. Nevadilo by mi, kdybych umřel v tu chvíli, protože jsem zažil všechno, co jsem moh zažít, protože jsem zažil to nejvíc, protože nic víc už nikdy nikdy nebude, kéž by to takhle bylo napořád, kéž by to takhle mohlo bejt napořád.

Je to důležitý, že jsme spolu, i když se hádáme a Ada se na mě zlobí a všechno je špatně, je důležitý, že jsme spolu, že se držíme za ruce a víme, že jsme spolu, že ten druhý dech a v tu chvíli, i když by mohl být kdekoli jinde, někde daleko, je zrovna tady, právě teď jsme spolu a to je dobře, to něco znamená. I když se na mě někdy Ada zlobí a všechno je špatně, vím, že když jsme spolu a držíme se za ruce, když ležíme v jedné posteli a třeba někdy i chtěli být radši kdekoli jinde, tak to, že jsme spolu, je důležitý a je to dobře a hodně to znamená.

Kdyby to skončilo, co by bylo? Co by bylo důležitý? Do práce z práce a dvacet dní dovolený? Někoho potkat, s někým být? Někdo není Ada. Ada je Ada. Ada je se mnou a i když se na mě zlobí, když pije, i když mě občas nenávidí, vím, že mě má ráda, že jí na mně záleží, že to, jak to je, je to nejvíc, co může být, že i když to tak třeba občas nevypadá, tak se Ada snaží, občas to je vidět, že jo, že i Ada chce být se mnou a chce se snažit, občas je to vidět, že Ada mě má taky ráda, že mě má ráda nejvíc, jak dovede, a to je důležitý, je důležitý, že jsme spolu.

Všechno nějak půjde, všechno jde, všechno je v pořádku, říkám si ráno v autobuse cestou do Těšína, všechno nějak půjde, všechno nějak jde, všechno je v pořádku, říkám si ve vlaku z Těšína do Prahy. Můj kamarád měl pravdu. Přišlo jaro. Zase přišlo jaro a zachránilo nás.

12)

Hlinsko v Čechách, 22:37. Poslední ze tří autobusů, který jezděj do Kruceburku ve všední den. A tenhle jen v lichý tejdny. Mám štěstí. Devatenáctej tejdnen. Nemusím na stopa, nemusím těch deset patnáct kiláků pěšky. V autobusu jsem sám. Jen já a řidič. Moc lidí nejede, říkám. Kdo by taky jezdil, říká on. Víc už nemluvíme.

Ada jede s rodičema na svatbu svojí sestřenice. Jede daleko. Jede přes celý Polsko, až nahoru k moři. Posílá mi obrázky moře. Jednou tam pojedeme spolu, píšu Adě a vážně bych chtěl. Chtěl bych jet s tebou k moři, Ado, píšu. Ada píše, že by měla radost, kdybysme jeli spolu k moři. Ada píše, že se jí po mně stýská, a já píšu jí, že i ona mně chybí a že jsem rád, že ji mám, i když je tak daleko.

Na Vysočině jsou na vsích ještě lidi, co dovedou pracovat na polích. Dovedou sázet a dovedou sklízet. Na Vysočině jsou na vsích ještě lidi, co dovedou skácet strom, dovedou zabít zvíře tak, aby to nebolelo. Dovedou ho vykuchat a stáhnout z kůže. Dovedou naporcovat maso a dovedou ho připravit. Na Vysočině je na vsích jinej čas. Na Vysočině má život větší váhu. Lidi se znaj a věděj o sobě všechno. Každěj tady má svůj příběh, příběh, kterej ostatní znaj. Každěj tady má svoji práci, svoje místo. Jsem rád, že jsem doma, říkám mamce. Mamka říká, že je taky ráda, že jsem doma, říká, že mě má ráda a já jí, že ji mám taky rád. Tak to má bejt. Na Vysočině má každěj svůj příběh, svoje místo.

Myslím na Adu. Říkám si, že je to tak křehký, co s Adou máme, že se to může stát každěj den, když já jsem tak daleko a Ada je tak daleko. Může se stát, že přijde chvíle, a nemusí ji nikdo chtít, a Ada někoho potká a bude si s ním rozumět, pěkněj a zajištěnej, charismatickej kluk ve správným věku, příjemnej klub, příjemná hudba, pár drinků a dopadne

to, jak by nemělo a nikdo to nemusí chtít a může se to stát každé den. A nemusí se to stát hned, může být fajn večer a bude jich parta přátel, půjdou do kina, půjdou na večeři, půjdou na nějakou výstavu a dřív nebo později se stane něco proti mně. Může se to stát každé den a nejde se na to připravit, přijde to bez varování, stává se to všude kolem, je to jako nálet na zahrádkářskou kolonii. Jde se jen dívat z okna a čekat, na kterou střechu to spadne. Žádný sklepy, žádný bunkry, přijde to a nepůjde s tím nic dělat, nebude kam utýct.

Piju a kouřím na balkóně, myslím na Adu, myslím na to, že tohle je poslední náboj. Tohle je poslední náboj. Všechny žetony jsou na stole. Přál bych si být s Adou, ale jak můžeme být spolu? Ona je z Krakova a má práci v Krakově a já mám práci v Praze a bydlím v Praze. Ada mluví česky, ale proč by se stěhovala, a já neumím polský, co bych mohl asi v Polsku dělat? Jak tohle může dopadnout? Jak tohle dopadne? Myslím na to, že dřív nebo později Ada někoho potká, potká někoho v Krakově, kdo bude žít v Krakově a bude mít v Krakově práci, a že to ani nemusí chtít, ale že se to může stát, že se to může stát každé den, a mám strach, že se to stane, že všechno, co jsme si řekli, se podtrhne a sečte a většina z toho zapomene. To se může stát každé den. Ale jsme k sobě féroví. Jsme spolu, i když Ada by neměla problém najít kluka, kterej by s ní chtěl být, a já bych neměl problém najít holku, která by chtěla být se mnou. Ale jsme spolu. Jsme my. Je to poslední náboj, hodně to znamená. Znamená to všechno, protože mně už se nechce nikoho potkávat, nechce se mi s nikým seznamovat, nechce se mi chodit na stejné místo, kde jsem byl s Adou, s někým jiným. Nechce se mi říkat stejné slova, co jsem říkal Adě, někomu jinému. Nechce se mi věřit tomu všemu, v co věřím s Adou, s někým jiným. Už ne. All in.

Myšlím na to, co kdybysme měli s Adou dítě, jak bysme to zvládli, co bysme dělali, a že se to může stát a nikdo to nemusí chtít. A může se stát, že budeme jednou doopravdy spolu, že to všechno nějak zvládneme, že jednou bude líp. Může se stát, že jednou našetřím na prstýnek

s diamantem a že si mě Ada vezme. Může se stát cokoliv a i ty nejne-
představitelnější věci, i špatný i dobrý se můžou stát a já kouřím a piju
na balkóně a vím, že se může stát cokoliv, a myslím na to, že je to all in.

Píšu Adě, že ji miluju a že s ní chci bejt napořád. Píšu Adě, že ji miluju
a že s ní chci bejt napořád, jako jí to psali jiný kluci přede mnou. Je ve-
čer a Ada na svatbě kouří a pije. Ada se baví a zlobí se, že jí píšu. Píšu
Adě, že ji miluju, a myslím tím vesla k lodi, most přes řeku, myslím tím
podanou ruku, studnu na poušti, iglú za polárním kruhem, myslím tím
chatrč v lese, talíř s jídlem, deštník, když prší, myslím tím moře a teplo
a sushi a všechno pěkný, všechno, co má Ada ráda. Ale Ada čte moje
miluju tě jako provazy, jako pouta a kámen přivázaney k noze, čte to
jako vězení a já s tím nemůžu nic dělat, protože jsem moc daleko, a Ada
s tím nemůže nic dělat, protože moc pila a všechno se opakuje. Opakuje
se, opakuju se.

Kouřím a piju, piju a kouřím na balkóně až do rána.

13)

Jedeme na výlet do Těšína. Těšín bude naše město. Je z půlky český a z půlky polský. Polská strana je hezčí. Chodíme po městě, jíme a pijeme, pijeme a kouříme. Mluvíme.

Je jaro, je pěkně.

Adě se Těšín líbí. Ada byla v Těšíně už mockrát, viděl jsem v šuplíku fotky, že tu Ada byla. Fotíme se na stejných místech, kde se Ada fotila dřív s někým jiným, a je to jedno, protože teď jsme tady spolu. My. Já a Ada a na ničem dalším nezáleží. Fotíme se na kopci u zámku, v zámecký zahradě, fotíme se na hranicích. Hranice jsou už jen cedule. Hranice nejsou. Hranice nejsou potřeba. Hranice už není potřeba hlídat. Hranice jsou v lidech. Hranice jsou polština a papež, hranice jsou židi a pivo bez pěny. Česká vlajka vypadá jako polská, když se párkrát omotá kolem stožáru. Adě se Těšín líbí. Těšín je malej a klidnej. Možná, že bysme mohli žít v Těšíně, říká Ada a já říkám, že jo, že bysme mohli, že se tady mluví polský i česky, že bysme si tady možná mohli najít nějakou práci, že by se tady dalo sehnat nějaký bydlení. Možná, že by to nebyl problém, říkám, říkám, že bych moc rád žil s Adou v Těšíně, moc rád bych tady s tebou žil, Ado. Mohli bysme chodit na procházky kolem řeky, říkám Adě. Mohli bysme mít psa, říká Ada, a já bych moc chtěl, aby to tak bylo, aby to nějak šlo zařídit.

Motáme se po ulicích Těšína, od baru k baru, od hospody k hospodě. Moc kouříme a moc pijeme. Jako by to nešlo jinak. Asi to jinak nejde. Zbytečně moc kouříme a zbytečně moc pijeme, říkám, ale už zase se s tím nedá nic dělat. Ada říká, že by se v Těšíně nudila, že je to malý město, že se tady nedá nic dělat. Říká, že už je na stěhování stará, že má práci a byt v Krakově, že by se stejně už nikdy nechtěla stěhovat, že je

v Krakově spokojená, že jí tam nic nechybí, a má pravdu. Co by jí taky mohlo chybět.

Ada se se mnou hádá a říká, že je unavená z toho, jak se se mnou pořád hádá, jak jí pořád píšu, že už má všeho dost, že nechtěla žádný vztah, že jí to omezuje, Ada zase mluví o svezích bejvalejch klukách, zase připomíná věci, co měla, a že jsem stejnej jako všichni kluci, a já říkám, že mě chce zabít, že je to pořád dokola, je to pořád dokola, říkám Adě, ale všechno, co říkáme, není důležitý, moc jsme pili a moc kouřili a všechno, co říkáme, všechno, co řekneme, bude stejně znít jako výčitky, slova zbytečný a zlý. Ada na mě křičí, že křičím, ať nekřičím, ale já nekřičím. Jen se snažím zjistit, kde je ten problém, kvůli kterému jsme od sebe tisíc kilometrů daleko, i když jsme vedle sebe. Není žádný problém, Ado, říkám. Není žádný problém, Ado, přece! Miluju tě, Ado, říkám. Všechno je v pořádku, Ado, říkám a možná že křičím.

Ráno Ada říká, že je konec. Ada se na mě dívá a je jasný, že je konec, už se na mě nedívá jako dřív, dívá se na mě jako na další z řady nevydařenejch vztahů. Vypadá to, že s tím nejde nic dělat, ale pro mě to není další z řady nevydařenejch vztahů. Je to all in. Je to poslední náboj. To nemůže dopadnout takhle. Říkám Adě, že zbytečně moc pijeme a zbytečně moc kouříme, že to snad časem bude lepší, že to všechno nějak zvládneme, že udělám všechno na světě, aby to nějak šlo, říkám slova, který se říkaj, když je člověk postavený před rozchod, kterej nečekal, říkám, že to přeci nemůže bejt konec, že to nějak zvládneme, že to časem bude určitě lepší, ale Ada říká, že ne, že už jí unavuje se se mnou pořád hádat, že už toho má dost, že jí vadí, že za ní pořád jezdím, že chce bejt sama, že jí bylo daleko líp, když byla sama, než teď, když je se mnou, říká, že je konec, že pojedou domů, do Krakova, a já ať jedu do Prahy, že je konec, že to nemá smysl a že je konec a myslí to vážně a je konec a nejde s tím nic dělat. Nejde s tím něco dělat, Ado, ptám se. Nemůžeme to nějak ještě zkusit, Ado? Ale Ada už nic zkoušet nechce. Chce mít klid. Chce bejt sama. Říká, že nechtěla žádný vztah, že se nehodí

pro vztah, že je už stará, že je pro mě stará, že si stejně najdu jinou holku, že to nejde, že je konec a já říkám slova, který Ada neposlouchá, všechny slova se jen opakují, už na nich nezáleží, už je konec, už na ničem nezáleží, už s tím nejde nic dělat.

Žetony jsou na stole, karty jsou na stole, všechno je jasné. Ada říká, že je konec, je konec, říká, a je konec.

Jan Těsnohlídek ml.
Ada

Edice Současná česká próza
Redakce Jaroslava Bednářová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.0 z 11. 8. 2017

ISBN 978-80-7587-321-7 (pdf)